

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **prap. K. L.**, zast. JUDr. Štěpánkou Mikovou, advokátkou, se sídlem 28. října 1001/3, Praha 1, proti žalovanému: **první náměstek policejního prezidenta**, se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2015, č. j. PPR-33582-14/ČJ-2014-990131, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 8. 2019, č. j. 8 Ad 27/2015 - 47,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 8. 2019, č. j. 8 Ad 27/2015 - 47, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 10. 2015, č. j. PPR-33582-14/ČJ-2014-990131, zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí ředitele Ředitelství služby cizinecké policie ve věcech služebního poměru (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 15. 10. 2014, č. j. 2199/2014, kterým byla podle § 125 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“), zamítnuta žádost žalobkyně o poskytnutí služebního příjmu za nařízenou službu přesčas v důležitém zájmu služby konanou podle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru od 1. 3. do 31. 12. 2011 v rozsahu 96 hodin a v roce 2012 v rozsahu 117 hodin, a ohledně žádosti žalobkyně o poskytnutí služebního příjmu za službu přesčas konanou podle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru v roce 2009 v rozsahu 134,5 hodin a v roce 2010 v rozsahu 78,5 hodin bylo namítnuto promlčení.

[2] V odůvodnění rozhodnutí o odvolání žalovaný konstatoval, že ze shromážděného spisového materiálu v posuzovaném případě vzhledem ke každému dni, kdy byla žalobkyni nařízena služba přesčas, vyplývá, z jakých důvodů tak služební funkcionář učinil, přičemž v této souvislosti

odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2013, č. j. 4 Ads 11/2013 - 41. Z uvedené analýzy je pak podle žalovaného zřejmé, že žalobkyni byla ve všech případech nařízena služba přesčas z důvodu kumulace nepřítomností jiných příslušníků ve službě. Dále žalovaný konstatoval, že vedoucí příslušník podle § 53 odst. 1 zákona o služebním poměru vytváří vždy k 25. dni v měsíci plán služeb na měsíc příští. Pokud tak některý z příslušníků požádal například o určení dovolené až po rozhodném datu či v průběhu měsíce, kdy dovolenou čerpal, jednalo se o situaci předem nepředvídatelnou. K takovým situacím podle žalovaného docházelo ve většině nyní přezkoumávaných případů služby přesčas, proto bylo její nařízení žalobkyni v souladu s § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru. Žalovaný doplnil, že správní orgán I. stupně vycházel při posuzování věci z řádně zjištěného skutkového stavu a relevantních podkladů. Uzavřel, že dovolenou, služební volna a další nároky příslušníků je potřeba posuzovat individuálně, jelikož v průběhu času může nastat mnoho neočekávaných skutečností, kvůli kterým dochází ke kumulaci nepřítomností příslušníků ve službě, s nimiž vedoucí příslušník při sestavování plánu služeb ani nemůže dopředu počítat.

[3] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 1. 8. 2019, č. j. 8 Ad 27/2015 - 47, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Konstatoval, že nařízení služby přesčas se řídí zákonem stanovenými podmínkami, a to důležitým zájmem služby, výjimečností služby přesčas, odůvodněním přijatého opatření a jejím maximálním rozsahem. Toto opatření tak nelze podle městského soudu považovat za další fond služební doby, ze kterého lze libovolně čerpat do limitu 150 hodin v kalendářním roce. Dále zdůraznil, že pro posuzovanou věc je klíčový výklad pojmu „důležitý zájem služby“, přičemž v souladu s § 201 odst. 1 zákona o služebním poměru a judikaturou správních soudů se jedná o situace, které nebylo možné předvídat při rozvržení doby služby na jednotlivé směny podle § 53 zákona o služebním poměru. Důležitým zájmem služby pak podle městského soudu není dlouhodobý až trvalý nedostatek příslušníků, případně plnění běžných úkolů příslušného policejního útvaru, přičemž v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2015, č. j. 1 As 183/2015 - 63. Na správním orgánu je, aby prokázal, že službu přesčas nevyužívá k jiným než zákonem předvídaným účelům. Městský soud dále konstatoval, že je třeba vždy zkoumat okolnosti nařízení služby přesčas jednotlivě a u každého případu zvlášť. Pro posouzení těchto skutečností pak je podle městského soudu klíčový okamžik zpracování rozvrhu základní doby služby podle § 53 zákona o služebním poměru, jak vymezil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 23. 5. 2013, č. j. 4 Ads 11/2013 - 41. Napadené rozhodnutí však postrádá údaj, kdy byly tyto rozvrhy zpracovány ve vztahu k jednotlivým dnům nařízené služby přesčas, přičemž v takovém případě městský soud nebyl schopen přezkoumat, zdali mohl vedoucí příslušník při nařizování služby přesčas absenci konkrétních příslušníků předvídat či již dopředu vědět. Městský soud závěrem doplnil, že ohledně některých příslušníků dokonce v napadeném rozhodnutí důvod jejich nepřítomnosti ve službě zcela chybí. Na základě výše uvedených důvodů tak městský soud zrušil rozhodnutí žalovaného kvůli jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V ní namítl, že městský soud nehodnotil rozhodnutí stěžovatele jako celek, když jen přejal vybrané pasáže žalobou napadeného rozhodnutí o veškerých dnech nařízené služby přesčas a jejich důvodů, avšak blíže se těmito důvody nezabýval. Dále zdůraznil, že na stranách 23-24 napadeného rozhodnutí stěžovatel jasně vymezil okamžik, kdy vedoucí příslušník zpracovává plány služby. Pokud současně z plánu služeb není zřejmá jeho konkrétní fixace

pokračování

na následující měsíc, je rozhodným dnem pro jeho stanovení poslední den v měsíci předcházející měsíci výkonu služby. Z uvedených skutečností je pak podle stěžovatele zřejmé, které absence příslušníků byly vedoucímu příslušníkovi při zpracovávání jednotlivých plánů služby již dopředu zřejmé a které nikoli. Stěžovatel následně namítl, že podle rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2018, č. j. 9 As 258/2017 - 32, a ze dne 25. 7. 2018, č. j. 9 As 133/2017 - 35, měl městský soud nejprve vzhledem ke každému dni nařízené služby přesčas vyhodnotit, zda byl vzhledem k důvodům nepřítomnosti jednotlivých příslušníků dán důležitý zájem služby, a následně posoudit, zda ob stojí odůvodnění nařízeného opatření vzhledem k počtu dalších příslušníků, kterým byla služba přesčas taktéž nařízena. Doplnil, že všechny okolnosti relevantní pro posouzení případu jsou ze spisového materiálu dostatečně zřejmé. Následně namítl, že sám městský soud v odůvodnění rozsudku konstatoval, že pokud se důvod nepřítomnosti některých příslušníků dohledat nepodařilo, nemělo to na posouzení věci žádný vliv, jelikož v každém případě nařízené služby přesčas došlo ke kumulaci nepřítomnosti ostatních příslušníků. Stěžovatel závěrem zdůraznil, že tyto okolnosti tím spíše není schopen dohledat nyní, když i z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že nepřítomnost předmětných příslušníků ve službě nebyla relevantně potvrzena. Nejvyššímu správnímu soudu proto stěžovatel navrhl, aby napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Žalobkyně se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení kasační stížnosti

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přípustná. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[7] Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že byla podána z důvodu nesprávného závěru městského soudu o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, což odpovídá důvodu uvedenému v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.*

[8] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru o její důvodnosti.

[9] Podle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru platí, že *příslušníkovi lze v důležitém zájmu služby nařídit výkon služby přesčas nejvýše v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce.* Za důležitý zájem služby se podle § 201 odst. 1 zákona o služebním poměru považuje zájem bezpečnostního sboru na včasném a kvalitním plnění úkolů bezpečnostního sboru.

[10] Stěžovatel namítl, že jeho rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti, jelikož z něj jasně vyplývá, kdy byly zpracovávány jednotlivé plány služby relevantní pro posuzovaný případ. S uvedenou námitkou se Nejvyšší správní soud ztotožnil. Na stranách 23 a 24 žalobou napadeného rozhodnutí stěžovatel konstatoval, že plány služby vedoucí příslušník vytváří do 25. dne měsíce předcházejícího měsíci, kdy má být služba vykonána. Ačkoli byla uvedena povinnost vedoucímu příslušníkovi stanovena až od měsíce září roku 2012, z § 53 odst. 1 zákona o služebním poměru současně vyplývá povinnost vedoucího příslušníka naplánovat služby jednotlivých příslušníků nejpozději k poslednímu dni měsíce předcházejícího měsíci, kdy má být služba vykonána. Nejvyšší správní soud proto na základě výše uvedeného uzavírá,

že stěžovatel v napadeném rozhodnutí vymezil, ke kterému dni byly zpracovávány jednotlivé plány služby, a to tak, že neplyne-li z plánů služeb zpracovaných před zářím roku 2012 něco jiného, byly datovány k poslednímu dni měsíce předcházejícího měsíci, kdy měla být služba vykonána, a po tomto datu pak ke každému 25. dni měsíce předcházejícího měsíci, kdy měla být služba vykonána. Městský soud tak nesprávně konstatoval, že napadené rozhodnutí stěžovatele výše uvedené skutečnosti neobsahuje.

[11] Stěžovatel dále namítl, že jej městský soud v napadeném rozsudku nesprávně zavázal k tomu, aby dodatečně doplnil důvody nepřítomnosti ve službě u příslušníků, u nichž se tyto důvody dohledat nepodařilo. Podle stěžovatele je totiž takový požadavek městského soudu nereálný, a to tím spíš, pokud z napadeného rozhodnutí stěžovatele plyne, že po opravě všech nesprávností rozhodnutí správního orgánu I. stupně a jím provedené analýzy dnů služby přesčas žalobkyně lze z nedohledání důvodů nepřítomnosti některých příslušníků dovodit, že jejich absence ve službě v uvedený den nebyla relevantně potvrzena.

[12] Nejvyšší správní soud přisvědčil rovněž této námitce stěžovatele. Stěžovatel v provedené analýze nepřítomnosti příslušníků ve službě ve dnech, kdy byla žalobkyni nařízena služba přesčas, vzhledem k chybějícím důvodům nepřítomnosti některých příslušníků ve službě uvedl, že tato skutečnost neměla na posuzovanou věc žádný vliv, jelikož žalobkyni byla služba přesčas nařízena již na základě nepřítomnosti jiných příslušníků ve službě. Nepřítomnost předmětných příslušníků ve službě tak na situaci, za které byla žalobkyni služba přesčas nařízena, již nemohla ničeho změnit.

[13] Z doplnění odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 4. 6. 2015 současně vyplývá, za které příslušníky žalobkyně vykonávala službu přesčas a z jakých důvodů tito příslušníci nebyli předmětného dne přítomni ve službě. Městský soud však v bodě 173 napadeného rozsudku pouze konstatoval, že okolnost chybějících důvodů nepřítomnosti některých příslušníků ve službě vzbuzuje pozornost. Městský soud však nijak nevymezil, jaký mohly mít předmětné skutečnosti vliv na nyní posuzovanou věc, jinými slovy, zdali má tato skutečnost na posouzení zákonnosti nařízení služeb přesčas žalobkyni nějaký vliv.

[14] Nejvyšší správní soud závěrem doplňuje, že si lze jen těžko představit situaci, kdy by byl stěžovatel reálně schopen dohledat důvody nepřítomnosti konkrétních příslušníků ve službě z doby před devíti, resp. osmi lety, když se mu to nepodařilo již dříve. Za uvedené situace měl městský soud posoudit zákonnost jednotlivých nařízených služeb přesčas, a to vzhledem k dohledaným nepřítomnostem příslušníků ve službě a jejich důvodům.

IV. Závěr

[15] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že rozhodnutí stěžovatele obsahovalo všechny okolnosti relevantní pro posuzovaný případ, a není proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Uvedenou právní otázku městský soud posoudil nesprávně, v důsledku čehož je naplněn důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[16] Proto Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 věty první před středníkem s. ř. s. napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. V něm bude městský soud podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným v tomto zrušovacím rozsudku. Městský soud se tedy bude v dalším řízení zabývat tím, zdali byla služba přesčas žalobkyni v jednotlivých dnech nařizována v důležitém zájmu služby a v souladu podmínkami stanovenými zákonem

pokračování

o služebním poměru, přičemž v tomto směru zohlední i judikaturu Nejvyššího správního soudu zmíněnou ve zrušeném rozsudku i v rozhodnutí stěžovatele.

[17] V dalším řízení městský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. května 2020

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu